

tilstaar jeg ganske ærligt —, at brændt Barn skulde skyldes, at disse Erfaringer fra den højtærede Konseilspræsidents politiske Ungdom og første Manddom skulde have gjort en saadan Virkning og afsat et saadant Indtryk, at han ikke senere skulde begaa den Fejl om igen.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) tilsagde den daværende Regering sin Støtte. Han ønskede den et langt Liv — for øvrigt i en Parentes, en lignende Parentes som den, hvormed det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) forleden ønskede den nuværende Regering et langt Liv; jeg tror ogsaa, at begge disse Ønsker var lige opriktig mente —, men, sagde han, for at støtte en Regering maa vi — det vil sige hans daværende Gruppe — kræve en Ting, nemlig Medbestemmelsesret; „Vilkaaret for et Samarbejde“, sagde det ærede Medlem fra Æbeltoft til det ærede Medlem fra Ringkøbing, der var Regeringens Chef, „vil fra vor Side altid og uvægerligt blive Medbestemmelsesret med Hensyn til den Politik, som skal føres. Fra disse Vilkaar ville vi aldrig kunne vige, og det giver sig jo ogsaa ganske af sig selv, at enhver Politiker og enhver politisk Gruppe, som respekterer sig selv, maa og skal stille dem“. Medbestemmelsesret — det forlangte det ærede Medlem fra Æbeltoft som Betingelse for at støtte det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Regering. I dette Øjeblik har den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister fremsat vidtrækkende Militærlove uden saa meget som at forelægge dem, ikke for en lille Gruppe af Tinget, men for dette Tings Flertal. I den Grad er han kommen i Modsigelse med hele sin egen politiske Opfattelse fra for blot 3 Aar siden.

Hvis det var sandt, hvad det ærede Medlem sagde for 3 Aar siden — og jeg tror, det var sandt, jeg tror, det var god Politik, jeg tror, det var gode politiske og demokratiske Ord —, ja, saa er Stillingen altsaa nu den, at Flertallet i dette Ting, som ikke en Gang forud har faaet at vide, hvad Forsvarsministeren vilde gøre, skønt han har kastet Kommissionsflertallets Betænkning i Papirkurven og fremsat et helt andet Forslag, at dette Flertal, hvis det finder sig deri, ikke har Respekt for sig selv, at det ifølge det ærede Medlems Ord for 3 Aar siden ikke har Selvgtelse. Jeg tror, at det er rigtigt. Finde de sig i en saadan Behandling, have de ikke Selvgtelse — det er ikke mine Ord, det er

det ærede Medlem fra Æbeltofts Ord for 3 Aar siden.

Se, en saadan Politik, som den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister nu fører, synes jeg er en fuldstændig Undergravning af alt, hvad der hedder Parlamentarisme, thi Parlamentarisme er dog Folkets Selvstyre, det er Folkets og Partiernes, og særlig Flertalspartiets, Medbestemmelsesret. Den højtærede Konseilspræsident, der i sine unge Dage skrev en Bog om Gladstone og priste denne, fordi han i 1845 traadte ud af et Ministerium, da han havde faaet en noget anden Opfattelse end tidligere af et for øvrigt ret underordnet Spørgsmaal, den højtærede Konseilspræsident, der priste Gladstone, fordi denne netop handlede i Overensstemmelse med de parlamentariske Regler, han tager nu ikke i Betænkning uden en Gang at raadføre sig med det Flertal, han parlamentarisk skulde støtte sig til, at fremlægge et helt andet Forslag, at erklære, at hvad han tidligere havde ment, var en stor Fejltagelse, og at nu ser han helt anderledes paa det. Det er efter min Mening et Brud med al Parlamentarisme, og skal det faa Lov til at gaa ustraffet, saa undergraver det Parlamentarismen og det folkelige Selvstyre her i Landet og giver alle Siags antiparlamentariske Strømninger, særlig de reaktionære, Vind i Sejlene. Derfor forstaar jeg meget godt, at Højre jubler for Tiden. Det er en Politik, ført af saakaldte Venstremænd, der nok skal vække Mistillid, Slappelse, Tvivl, Lede ved det offentlige Liv ude omkring i Befolkningen, og som nok skal give de reaktionære antiparlamentariske Strømninger Vind i Sejlene. Derfor forstaar jeg, at Højre jubler for Tiden, ikke blot sagligt over den Triumf, de have opnaaet ved disse militære Løve, men ogsaa politisk, fordi det svækker og undergraver Parlamentarismen og Demokratiet og styrker Reaktionen.

Den højtærede Konseilspræsident sagde, at han var bleven klogere. Jeg tror, som sagt, at han var langt klogere i den Tale, han holdt for 3 Aar siden. Men selv om han nu mener, at han er bleven klogere, har han ikke Spor af Grund til at tro, at det store Flertal af de Vælgere, der staa paa det Standpunkt, han stod paa for 3 Aar siden, samtidig er blevet klogere i den Forstand, hvori han mener, han selv er bleven det, at de ere komne til at se paa denne Sag ligesom han. Men har han ikke Spor af Grund til at tro det, burde han gøre det samme, som han den